

[Strona Główna](#) > ... > [Wszczęcie Postępowania Sądowego](#) > [Mediacja](#) > [Mediacja Rodzinna](#) > [Mediacja Rodzinna](#) > Romania

Mediacja rodzinna

Autor treści:

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

Ustawa nr 192/2006 reguluje mediację i organizację zawodu mediatora oraz zawiera przepisy ogólne, przepisy dotyczące zawodu mediatora (uprawnienia niezbędne do wykonywania zawodu mediatora, zawieszenie prawa do wykonywania tego zawodu i skreślenie z listy mediatorów, Rada Mediacyjna, organizacja zawodu mediatora i wykonywanie tego zawodu, prawa i obowiązki mediatora, odpowiedzialność mediatora), przepisy dotyczące procedury mediacji (procedura poprzedzająca zawarcie umowy o mediację, umowa o mediację, proces mediacji, zakończenie procesu mediacji) oraz przepisy szczególne dotyczące sporów rodzinnych i spraw karnych.

Strony mogą wziąć udział w spotkaniu informacyjnym, na którym omawia się korzyści wynikające z mediacji; w stosownych przypadkach spotkanie to może się odbyć po wszczęciu postępowania sądowego przed właściwym sądem w celu rozstrzygnięcia kwestii spornych tą metodą. Udział w spotkaniu informacyjnym poświęconym korzyściom wynikającym z mediacji poświadczą na piśmie mediator, który przekazał stosowne informacje. Informacje o korzyściach płynących z mediacji może przekazać sędzia, prokurator, radca prawny, adwokat lub notariusz i w takich przypadkach potwierdza się ten fakt na piśmie.

Przedmiotem mediacji nie mogą być prawa ściśle związane z osobą, takie jak prawa związane ze statusem danej osoby lub jakiegokolwiek inne prawa, których strony nie mogą wykonywać na mocy umowy lub innego dowolnego aktu.

Mediację przeprowadza się w taki sam sposób w każdym przypadku niezależnie od rasy, koloru skóry, przynależności państwowej, pochodzenia etnicznego, języka, wyznania, płci, światopoglądu, przynależności partyjnej, zamożności czy pochodzenia społecznego.

Mediacja jest usługą prowadzoną w interesie publicznym. Przy wykonywaniu swoich obowiązków mediator nie może podjąć decyzji co do treści ugody, jaką strony powinny zawrzeć, ale może udzielać stronom wskazówek co do zgodności takiej ugody z prawem. W mediacji może wziąć udział od dwóch do kilku stron. Strony mają prawo samodzielnego wyboru mediatora. Mediację może prowadzić jeden mediator lub większa ich liczba. Organy sądowe i arbitrażowe, a także wszelkie inne organy posiadające uprawnienia sądowe, informują strony o możliwości uczestnictwa w mediacji oraz o korzyściach płynących z mediacji i zachęcają strony do skorzystania z tej metody rozstrzygnięcia sporów.

Strony mogą zwrócić się do notariusza o poświadczenie wypracowanej ugody. Sporządzonemu przez notariusza aktowi, w którym poświadczą on treść ugody mediacyjnej, przysługuje przymiot wykonalności.

Strony mogą zwrócić się do sądu o wydanie postanowienia zatwierdzającego wypracowaną ugodę. Właściwym organem jest albo sąd rejonowy właściwy dla miejsca pobytu / zamieszkania / siedziby statutowej jednej ze stron, albo sąd rejonowy właściwy dla miejsca zawarcia ugody mediacyjnej. Postanowienie zatwierdzające ugodę zawartą przez strony, które sąd wydaje na posiedzeniu niejawnym, jest opatrzone klauzulą wykonalności.

Przepisy szczególne dotyczące sporów rodzinnych Z mediacji można skorzystać w celu rozstrzygnięcia sporu między małżonkami dotyczącego dalszego trwania małżeństwa, podziału wspólnego majątku małżonków, wykonywania praw rodzicielskich, ustalenia miejsca zamieszkania dzieci, świadczeń alimentacyjnych na rzecz dzieci lub wszelkich innych sporów między małżonkami dotyczących praw, które mogą im przysługiwać z mocy

prawa. Ugody zawarte przez strony w następstwie mediacji w sprawach/sporach dotyczących wykonywania praw rodzicielskich, świadczeń alimentacyjnych na rzecz dzieci lub ustalenia miejsca zamieszkania dzieci mają postać wyroku.

Strony przedkładają umowę małżonków w sprawie rozwiązania związku małżeńskiego i ugodę w sprawie dodatkowych kwestii związanych z rozводом sądowi właściwemu do wydania wyroku orzekającego rozwód.

Mediator dopilnowuje, aby wynik mediacji nie był sprzeczny z dobrem dziecka, zachęca rodziców do skoncentrowania się przede wszystkim na potrzebach dziecka i zapewnia, aby fakt przyjęcia władzy rodzicielskiej lub orzeczenia separacji faktycznej lub rozwodu nie wywarł niekorzystnego wpływu na wychowanie i rozwój dziecka.

Przed zawarciem umowy o mediację lub – w stosownych przypadkach – w toku mediacji mediator podejmuje próbę ustalenia, dokładając należytej staranności, czy w stosunkach między stronami dochodzi do aktów przemocy lub znęcania się oraz czy skutki takiego stanu rzeczy mogą wywrzeć wpływ na przebieg mediacji, po czym podejmuje decyzję, czy w takich okolicznościach ugoda zawarta w drodze mediacji jest właściwym rozwiązaniem. Jeżeli w toku mediacji mediator uzyska informacje o okolicznościach zagrażających wychowaniu dziecka lub jego prawidłowemu rozwojowi lub o okolicznościach, które mogą wywrzeć znaczny niekorzystny wpływ na dobro dziecka, musi powiadomić o tym właściwy organ.

Ustawa nr 217/2003 o przeciwdziałaniu i zwalczaniu przemocy w rodzinie zawiera przepisy dotyczące instytucji, którym powierzono obowiązki w dziedzinie przeciwdziałania i zwalczania przemocy w rodzinie (m.in. obowiązek kierowania stron pozostających w sporze do mediacji), placówek zajmujących się przeciwdziałaniem i zwalczaniem przemocy w rodzinie (w tym centrów wsparcia dla sprawców przemocy, które to centra świadczą usługi w zakresie doradztwa i mediacji rodzinnej oraz umożliwiają skierowanie spraw związanych z przemocą w rodzinie do mediacji na wniosek stron), zakazu zbliżania się oraz finansowania działań na rzecz przeciwdziałania i zwalczania przemocy w rodzinie.

W toku postępowania cywilnego sędzia zaleca stronom polubowne rozstrzygnięcie sporu w drodze mediacji; ponadto przez cały czas trwania postępowania sędzia podejmuje próby pojednania stron, udzielając im niezbędnych porad.

W przypadku sporów, które mogą być przedmiotem mediacji, sędzia może skierować strony do udziału w spotkaniu informacyjnym dotyczącym korzyści płynących z korzystania z tej procedury. Jeżeli sędzia uzna to za stosowne po uwzględnieniu okoliczności danej sprawy, kieruje strony do mediacji na dowolnym etapie postępowania sądowego, aby zapewnić polubowne rozstrzygnięcie sporu. Mediacja nie jest obowiązkowa dla stron.

Jeżeli sędzia zaleci mediację, strony (o ile nie podjęły próby rozstrzygnięcia sporu w drodze mediacji przed wytoczeniem pozwu przed sąd) są zobowiązane do spotkania się z mediatorem w celu uzyskania informacji na temat korzyści płynących z mediacji. Po otrzymaniu takich informacji strony decydują, czy zgadzają się na rozstrzygnięcie sporu w drodze mediacji.

Jeżeli w rezultacie mediacji dojdzie do pojednania stron, sędzia wydaje wyrok, w którym zatwierdza ugodę stron.

W przypadku rozwodu do pozwu rozwodowego można załączyć umowę w sprawie rozwiązania związku małżeńskiego zawartą przez małżonków w toku mediacji oraz – w stosownych przypadkach – ugodę w sprawie dodatkowych kwestii związanych z rozводом.

Ustawa nr 272/2004 o ochronie i promowaniu praw dziecka zawiera przepisy dotyczące praw dziecka (praw i wolności obywatelskich, alternatywnego środowiska rodzinnego i alternatywnej opieki, zdrowia i dobra dziecka, edukacji oraz aktywności rekreacyjnej i kulturalnej), przepisy dotyczące szczególnej ochrony dzieci tymczasowo lub trwale pozbawionych opieki rodziców (piecza zastępcza, piecza zastępcza w sytuacjach nadzwyczajnych, specjalistyczny nadzór i monitorowanie stosowania szczególnych środków ochrony), przepisy dotyczące ochrony dziecka (przepisy stosowane w odniesieniu do uchodźców lub w odniesieniu do dzieci z regionów ogarniętych konfliktem zbrojnym, dzieci, które dopuściły się przestępstwa, ale nie mogą zostać pociągnięte do odpowiedzialności karnej, przepisy przeciwdziałające znęcaniu się nad dziećmi, zaniedbywaniu dzieci lub ich wykorzystywaniu, uwzględniając wyzysk ekonomiczny, nadużywanie środków odurzających i wszelkie formy przemocy, przepisy dotyczące dzieci, których rodzice wyjechali za granicę w celach zarobkowych, a także

przepisy służące zwalczaniu procederu uprowadzania dziecka lub wszelkich form handlu dziećmi), przepisy dotyczące instytucji i służb, którym powierzono obowiązki w dziedzinie ochrony dzieci na szczeblu centralnym i lokalnym, organizacji prywatnych oraz finansowania systemu ochrony dziecka.

Publiczne służby opieki społecznej są zobowiązane do podejmowania działań niezbędnych do zapewnienia wczesnego wykrywania sytuacji ryzyka, które mogą doprowadzić do rozdzielenia dziecka i jego rodziców, a także zapobiegania dopuszczaniu się nadużyć przez rodziców i przemocy w rodzinie. Wszelkie przypadki rozdzielenia dziecka i jego rodziców oraz wszelkie przypadki ograniczenia praw rodzicielskich muszą być poprzedzone systematycznym świadczeniem usług i wypłacaniem świadczeń przewidzianych w prawie, ze szczególnym uwzględnieniem odpowiedniego informowania rodziców i udzielania im porad, a także terapii lub mediacji organizowanej w ramach systemu świadczenia usług.

■ Ostatnia aktualizacja: 08/08/2022

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.